

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **J. D. C. V.**, nar. evč., st. příslušnost Kolumbijská republika, t.č. na adrese, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2016, č. j. OAM-194/ZA-ZA11-ZA15-2016, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/ 1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nepřípustnou, řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu se zastavilo a státem příslušným k posouzení podané žádosti dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady číslo 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“) byla určena Italská republika.

Žalobce konstatoval, že byl v řízení o azylu zkrácen na svých právech, neboť správní orgány v předchozím správním řízení nedbaly na to, aby přijaté řešení

odpovídalo okolnostem případu. Uvedl, že jej trápí skutečné obavy z návratu do jeho země, ve které je považován za osobu k likvidaci. Správní orgán se dle jeho názoru nedostatečně zabýval ohrožením, kterému může být v případě svého návratu do země původu vystaven. Cítí se být bezprostředně ohrožen na svém životě. Vyslovil přesvědčení, že jeho žádost je naprosto odůvodněná a přípustná, v České republice se cítí bezpečně, pobývá zde již pár měsíců a jinou zemi pro posuzování jeho žádosti nechce. Připustil, že doklad byl vydán úřady Italské republiky, avšak v této republice není nadále v bezpečí. Vzhledem k uvedenému ohrožení a nemožnosti domáhat se ochrany v Itálii mu nezbývá, než se obrátit na Českou republiku. Rozhodnutí proto považuje za nezákonné.

V následném doplnění žaloby žalobce uvedl, že žalovaný správní řízení zastavil, aniž by se zabýval věcně žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V návaznosti na ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu pak konstatoval, že důvodem pro jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je mimo jiné skutečnost, že návratem domů riskuje ohrožení vlastního života, a to v podobě fyzického i psychického napadání, respektive usmrcení. Při svém pohovoru před správními orgány již uvedl, že byl po dobu tří let vojákem v kolumbijské armádě. Tato služba mu byla ukončena poté, kdy v důsledku prožití šikany a mučení byla na tamější armádu podána žaloba. Po zveřejnění této skutečnosti pak docházelo ke stále častějším výhrůžným telefonátům a dopisům a žalobci i jeho rodině bylo opakovaně vyhrožováno ublížením na zdraví a zabitím. Z těchto důvodů se žalobce rozhodl vycestovat do Itálie, kde si vyřídil potřebné dokumenty spojené se studiem a požádal o udělení víza. Začátkem letošního roku se však dozvěděl, že členové armády i přes jeho odchod z domova i nadále pokračují ve vyhrožování rodině a dali jasně najevo, že mají veškeré informace o tom, kde se žalobce nachází a není pro ně problém si žalobce v Itálii najít. Ze strachu o svůj život si proto sháněl veškeré potřebné informace o tom, jaké podmínky jsou pro žadatele o azyl na území České republiky a následně do této republiky odcestoval. Znovu zdůraznil, že důvodem pro podání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany je jeho obava o život. Dále odkázal na ust. § 2 odst. 8 a 9 zákona o azylu a dodal, že je v jeho případě naplněn důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. b) této právní úpravy, neboť mu bylo opakovaně vyhrožováno ze strany státních orgánů a důvod jeho žádosti je možné podřadit pod zastávání určitých politických názorů. Vyslovil tak přesvědčení, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o azylu splňuje.

Dále žalobce uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný postupně vypořádal s jednotlivými články nařízení Evropského parlamentu a Rady a dospěl k závěru, že s ohledem na to, že žalobce je držitelem dlouhodobého národního víza vydaného Italskou republikou dne 1. 9. 2015 v Bogotě s platností ode dne 6. 9. 2015 do 31. 1. 2016 počtem 148 pobytu a vícenásobným vstupem, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci, je v souladu s čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady k rozhodování o udělení mezinárodní ochrany příslušná právě Italská republika. Dle názoru žalobce žalovaný zřejmě zcela opominul ustanovení čl. 17 nařízení Evropského parlamentu a Rady. Měl za to, že státy nejsou v zásadě povinny předat rozhodování o žádosti státu, jehož příslušnost je stanovena podle jednotlivých ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady, nýbrž je jim dána možnost zvážit všechny okolnosti jednotlivého případu a následně

se rozhodnout, zda o žádosti bude rozhodovat tento stát nebo ji předá k rozhodování jinému příslušnému státu. Přístup jednotlivých států, v jejichž postupu nelze spatřovat možnost uvážení ve smyslu čl. 17 uvedeného nařízení, by se tak mohl jevit jako ryze formalistický. Dále žalobce namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne, že žalovaný užití čl. 17 nařízení vyloučil, či zda se tímto ustanovením zabýval. S ohledem na skutkové okolnosti tohoto případu má žalobce za to, že žalovaný měl uplatnit ustanovení čl. 17 daného nařízení a o žádosti žalobce tak měl věcně rozhodnout. Zdůraznil, že okolnosti jeho žádosti odůvodňují užití tohoto ustanovení, zejména s ohledem na skutečnost, že návrat zpět na území Italské republiky může žalobce reálně ohrozit na jeho životě.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že postupoval plně v souladu s bezprostředně závazným Nařízením Evropského parlamentu a Rady. Bylo totiž bez pochyb prokázáno, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 26. 2. 2016 na území České republiky. Z údajů v cestovním dokladu žalobce plyne, že byl dne 23. 2. 2016, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem dlouhodobého národního víza 026614464 vydaného Italskou republikou dne 1. 9. 2015 v Bogotě s platností ode dne 6. 9. 2015 do dne 31. 1. 2016, počtem 148 dní pobytu a vícenásobným vstupem, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci. V daném případě je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalobce sám uvedl, že v Italské republice byl zapsán na univerzitu ve Florencii, a to na studium cizích jazyků, literatury a kultury. V Itálii poznal ženu, které byla v ČR udělena mezinárodní ochrana. Ta mu poradila, co má dělat. V Italské republice nepožádal o azyl, protože lidi, kteří vyhrožovali jeho matce, věděli, kde se nachází. V Itálii je také hodně migrantů a žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří institut mezinárodní ochrany zneužívají. ČR takové problémy nemá. Nikdo nevěděl, že má nasměrováno do ČR. ČR dále není tak snadno dosažitelná pro kolumbijskou vládu.

Žalovaný, jak v písemném vyjádření dále uvedl, požádal dne 24. 2. 2016 Italskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 5. 4. 2016 obdržel žalovaný informaci, že Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak s ohledem na výše uvedené konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dále odmítl námitky směřující právě k zpochybňování postoje Itálie k uprchlíkům, neboť takové informace nemají oporu ve skutečnosti. Naopak. Itálie je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Itálie ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Itálie je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Itálii ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu ani žalobci nehrozí v Itálii nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak vyslovil přesvědčení, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Nařízení

Evropského parlamentu a Rady a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Zdůraznil, že žalobce ve správním řízení žádné výhrady vůči Itálii a tamním poměrům nevznosl. Učinil tak až nyní, resp. v samotné žalobě. Naopak jeho cílem byla Itálie kvůli studiu. Krom toho je i v daném řízení patrné, že žalobce není nijak zkrácen na svých právech, pokud jde o možnost domáhat se soudní ochrany a využít tak příslušných právních prostředků.

Při nařízeném jednání zástupkyně žalobce zdůraznila, že žalovaný zcela opominul aplikovat v daném případě na věc čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. K tomu uvedla, že žalobce opustil svoji zemi proto, že měl strach o svůj život a zdraví. Byl totiž příslušníkem kolumbijské armády, kde byl vystaven šikaně. Proto se rozhodl, že svoji zemi opustí. Odešel do Itálie, kde i po nějakou dobu studoval. Nicméně jeho rodina mu sdělila, že je v Kolumbii známo, kde se nachází. Z obavy o svůj život tedy odešel do České republiky, kde se cítí v bezpečí. Zástupkyně žalobce v souladu s obsahem žaloby znovu připomněla, že za těchto okolností měl žalovaný aplikovat na daný případ ustanovení § 17 daného nařízení, nebo se vypořádat s tím, proč tak neučinil. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a svoje vyjádření ze dne 5. 5. 2016. K námitce, dle níž má být v daném řízení aplikováno ustanovení čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady konstatoval, že toto ustanovení předpokládá pouze případy, v pozici žalobce vystupují sociálně ohrožení lidé (matka samoživitelka s nezletilým dítětem). Konstatoval, že Itálie je stabilně bezpečnou zemí, kde jsou pro pobyt azylantů dodržovány standardy dané Evropskou unií. Zdůraznil, že aplikace čl. 17 není právem žalobce, ani povinností žalovaného. Jedná se o diskreční oprávnění žalovaného a záleží pouze na jeho úvaze, zda jej využije, či nikoliv. Pověřený pracovník rovněž připomenul, že tvrzení žalobce považuje za nedůvěryhodné. Jestliže totiž uvádí, že odjel do Itálie za účelem studia, pak v jeho zemi původu měli informace o tom, kde se nachází. Pokud by příslušné státní orgány chtěly, mohly jej v Itálii již při příjezdu zadržet. Dále připomenul, že tvrzení o tom, že je pronásledován a mučen, uvedl žalobce až poté, co ho jeho známá informovala o možnosti požádat o azyl v České republice. Pověřený pracovník v návaznosti na uvedené údaje pak odkázal na judikaturu zdejšího soudu – pobočka v Pardubicích, ze dne 19. 12. 2014, č. j. 50Az 2/2014. Ze všech uvedených skutečností proto považoval žalobu za nedůvodnou.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále je „s.ř.s.“) a usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 26. 2. 2016 žalobce ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice sdělil, že ze své vlasti vycestoval do Italské republiky přes Madrid. V Itálii pobýval od října 2015 do konce ledna 2016. Následně začátkem února roku 2016 vycestoval do České republiky. V Italské republice měl studentské vízum. Uvedl, že ve své vlasti se necítí bezpečně, je zde ohrožen na životě. Kolumbijská vláda mu přitom neposkytla žádnou ochranu a nikdo mu tudíž nezaručí, že zůstane naživu. Vyslovil přesvědčení, že Česká republika mu dokáže pomoci, neboť je dost vzdálená od lidí, kteří mu chtějí v Kolumbii ublížit. V průběhu správního řízení prokázal žalobce svoji totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem platným do 3. 1. 2023. Ve věci dále žalobce

konstatoval, že byl v Italské republice zapsán na univerzitu ve Florencii, studium cizích jazyků, literatury a kultury. Ke studiu se odhodlal proto, aby vycestoval z Kolumbie a zachránil si život. V Itálii se potkal s nějakou ženou, které byla v České republice udělena mezinárodní ochrana. Ta mu poradila, co má dělat. Konstatoval, že v Italské republice nepožádal o azyl, protože lidi, kteří vyhrožovali jeho matce, věděli, kde se nachází. V Itálii je hodně migrantů a žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří tento institut zneužívají. Česká republika dle jeho názoru takové problémy nemá a navíc nikdo nevěděl, že má do České republiky namířeno a toto území není pro kolumbijskou vládu tak snadno dosažitelné. Zdůraznil, že z těchto důvodů se do Italské republiky nechce vrátit.

Dále bylo ze správního spisu zjištěno, že správní orgán na základě posouzení údajů v cestovním dokladu zjistil, že žalobce byl ke dni 23. 2. 2016, tedy v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem dlouhodobého národního víza č. 026614464 vydaného Italskou republikou dne 1. 9. 2015 v Bogotě s platností ode dne 6. 9. 2015 do dne 31. 1. 2016, počtem 148 dní pobytu a vícenásobným vstupem, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci. S ohledem na uvedené správní orgán požádal dne 24. 2. 2016 Italskou republiku o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 5. 4. 2016 obdržel správní orgán informaci, že Italská republika uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Hodnocením naznačených skutkových okolností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žalovaný se ve správním řízení v dané věci musel zabývat tím, zda je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež mohl na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a učinil závěr, že v případě žalobce je třeba aplikovat čl. 12 citovaného nařízení.

Krajský soud považuje ve shodě s názorem žalovaného za zřejmé, že dne 23. 2. 2016, kdy podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, byl držitelem dlouhodobého národního víza č. 026614464 vydaného Italskou republikou, a to dne 1. 9. 2015 v Bogotě, s platností ode dne 6. 9. 2015 do dne 31. 1. 2016 a počtem 148 dnů pobytu a vícenásobným vstupem.

V případě žalobce tedy bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které uvádí: „*Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil*“. Žalovaný tedy postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, když dne 24. 2. 2016 požádal Italskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 5. 4.

2016 obdržel správní orgán informaci, že Italská republika uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Krajský soud se tedy na základě těchto zjištěných okolností přiklonil k názoru žalovaného, že dle čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Aplikací dané právní úpravy na projednávanou věc krajský soud dospěl k závěru, že Italská republika je povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Shora konstatovaný obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný postupoval zákonně, když na základě uvedeného konstatoval naplnění podmínek stanovených ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území České republiky shledal nepřipustnou a správní řízení o této žádosti zastavil.

Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se jejími konkrétními důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Na základě uvedeného krajský soud uvádí, že nemohl přisvědčit žalobním námitkám o nedostatečném vypořádání se se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci samé, neboť ty byly žalovaným zcela správně zjišťovány a to v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu.

Současně krajský soud uvádí, že dle závazné judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27) je povinností správního orgánu zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, zda přemístění žadatele o azyl do určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylová řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. V uvedeném rozsudku se mimo jiné uvádí, že „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“

Ve shodě s názorem žalovaného dospěl i krajský soud k závěru, že Italská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Přiklonil se k názoru žalovaného, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Italské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Italské republiky. Jak žalovaný uvedl, Italská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány Evropské unie vyjádřily ve smyslu zdržení se transferů žadatelů o mezinárodní ochranu. Nejsou známy žádné informace, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumanitárních podmínkách v italských zařízeních v průběhu azylového řízení.

Krajský soud dále k námitce žalobce o nutnosti aplikace ust. § 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady na projednávaný případ konstatuje, že Česká republika má možnost posoudit předmětnou žádost o azyl, když je předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což ovšem není případ Italské republiky. Při hodnocení této námítky vycházel z judikatury obsažené v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č.j. 49 Az 18/2015, dle níž *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“* Lze tedy uzavřít, že na aplikaci čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady není právní nárok, když se jedná pouze o oprávnění členského státu a nikoli jeho povinnost k užití tohoto institutu.

V této souvislosti odkazuje krajský soud i na novou judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č.j. 6 Azs 67/2016. Vyplývá z ní, že *„Ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně uvádí, že*

odchýlit se lze pouze od příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. Nejvyšší správní soud ověřil, že to stejné uvádí i anglické znění nařízení Dublin III. Za použití jazykového a systematického výkladu tak podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (čl. 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít.....Žalovaný správně a dostatečně posoudil, že stěžovatel nesplňuje žádné z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III, a proto je v jeho případě nutné aplikovat „zbytkové“ kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení, podle něhož platí, že „[p]okud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“...Jestliže tedy žalovaný nemohl čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III v projednávaném případě vůbec aplikovat (neměl diskreční oprávnění), je zřejmé, že v situaci, kdy se stěžovatel ve správním řízení jeho aplikace přímo nedovolával, nemusel žalovaný výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádět, že toto ustanovení je v projednávaném případě neaplikovatelné. Bylo by zcela absurdní po správních orgánech požadovat, aby i bez příslušné námítky uváděly veškerá, ze samotné povahy věci neaplikovatelná ustanovení právních předpisů. Všechny námítky stěžovatele směřující do nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k diskrečnímu ustanovení jsou tak liché. Námítky směřující do jiných částí napadeného rozsudku, až na výjimku uvedenou dále, kasační stížnost neobsahuje.“

Z uvedeného je tak patrné, že postup žalovaného, který se v řízení o udělení mezinárodní ochrany nezabýval aplikací ust. § 17 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, plně odpovídal podmínkám a požadavkům vysloveným tímto nařízením.

Krajský soud dále dodává, že žalobce neposkytl, a to ani při nařízeném soudním jednání, žádný konkrétní důkaz o tom, že by v Italské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Žalobce v podané žalobě vyslovil dále přesvědčení, že mu nemůže být odepřeno meritorní rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu krajský soud uvádí, že podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Žalovaný tak v souladu se zákonem konstatoval naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území České republiky důvodně shledal jako nepřipustnou, neboť k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 21. července 2016

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová